

ROBERT J. HARRIS

LOVEC ZÁHAD
ARTIE CONAN DOYLE

KLUB HROBNÍKŮ

FRAGMENT

Lovec záhad Artie

Conan Doyle – Klub hrobníků

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Robert J. Harris
Lovec záhad Artie Conan Doyle – Klub hrobníků
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS  **MEDIA**

LOVEC ZÁHAD
ARTIE CONAN DOYLE

The title 'KLUB HROBNÍKŮ' is written in a large, black, serif font. The word 'KLUB' is on the top line and 'HROBNÍKŮ' is on the bottom line. Four lit candles are integrated into the design: one above the 'K', one between the 'L' and 'U', one above the 'N', and one above the 'Í'.

KLUB
HROBNÍKŮ

Robert J. Harris

FRAGMENT

*Kirsty, Markovi, Elspeth a Bee,
ormistonským podivínům*

Text © 2017 Robert J. Harris

First published by Floris Books, Edinburgh

Translation © Kateřina Voborská, 2021

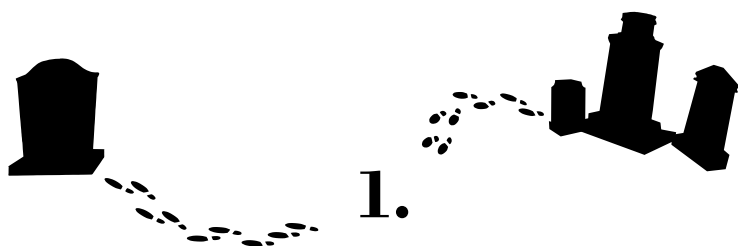
Cover images © shaineast; Agnieszka Karpinska; Kolesov Sergey;
Steven Silverwood; white snow / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-253-5404-9

ISBN e-knihy 978-80-253-5417-9 (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-253-5418-6 (1. zveřejnění, 2021) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-253-5419-3 (1. zveřejnění, 2021) (mobi)



DOBRODRUŽSTVÍ NA HŘBITOVĚ, KDE STRAŠÍ

Edinburgh, leden, 1872

Zatímco přicházela zimní noc, mrazivá mořská mlha se táhla nad přístavní čtvrtí Leith a dál si razila cestu úzkými ulicemi a postranními uličkami Starého Města. Potichu se rozprostřela kolem hřbitova Greyfriars, omývala zdi kostela a vinula se mezi stromy a náhrobními kameny. Když už v dálce odbily hodiny desátou večer, dvě postavy, dvojice dvanáctiletých chlapců, se opatrně plížily temnotou.

„*Arthur Conan Doyle*,“ prohlásil Artie Doyle. „To bude stát na mém náhrobku, hezky moje celé jméno. A pod tím bude nápis pokračovat – *docílil úspěchu jako...*“

„Jako co, Artie?“ zeptal se jeho kamarád Edward Hamilton.

„To zatím nevím, Hame,“ přiznal Artie. „Na to ještě budu muset přijít.“

Ham měl svůj zelený kostkovaný kabát zapnutý až ke krku, ramena napjatá pod nápořem mrazu.

„Byl bych raději, kdybys o tom, jak jsi mrtvý, nemluvil.“ Natáhl si svou čepici přes uši. „Mám husí kůži už jenom z toho, že se plížíme hřbitovem.“

Artie byl taky oblečený do zimní noci. Měl na sobě tvídový kabát, vlněné kalhoty po kolena, dlouhé tlusté ponožky a pořádné kožené boty. Zatímco procházel mezi náhrobky, utáhl si šálu.

„Nestěžuj si,“ peskoval svého kamaráda. „Díky tomu rozbitému zámku bylo o hodně snadnější dostat se sem, než jsem si myslel.“

„Ještě že tak,“ řekl Ham. „Kdybychom přes tu bránu museli lézt, nejspíš bych si roztrhl kalhoty.“

Artie se zastavil a třel si ruce o sebe. „Nenapovídá ti ten rozbitý zámek něco?“

„Napovídá mi jenom to, že hlídač prospává svou směnu.“

„To bude nejspíš pravda,“ souhlasil Artie. „Ale mně to připadá, jako by si někdo chtěl zajistit přístup na hřbitov po návštěvních hodinách. Zajímalo by mě, jak dlouho je ten zámek rozbitý.“

„Nemusí to nic znamenat.“ Ham si zarazil ruce hluboko do kapes. „Mohl se rozbit omylem.“

Artie se na svého kamaráda zamračil. „Podívej,

když budeš pořád opakovat, že všechno je náhoda nebo omyl, nemá smysl se uprostřed noci plížit z domu, abychom zažili nějaké dobrodružství.“

Ham si odfrkl. „Nechtěl jsem ti to nijak zkazit.“

Najednou se skrz rozvířenou mlhu prodraly měsíční paprsky a ozářily náhrobek poblíž. Artie se sehnul, aby rozluštil nápis na něm.



Potom se narovnal a přeložil poslední tři latinská slova. „Odpočívej v pokoji.“ Artie se zamyšleně odmlčel. „Hame, přemýšlíš někdy na tím, co se stane až – no vždyť víš, kromě toho, že tě pohřbí?“

„To nepřemýšlím,“ prohlásil Ham pevně. „Řekl bych, že to zjistím, až přijde ten správný čas, a ne dřív.“

„Otec Cassidy a další kněží ve škole o tom mluví docela často,“ řekl Artie. „Ale já nechápu, jak to můžou doopravdy vědět.“

„No, tak to si vyřeš s nimi, jestli po tom toužíš,“ odpověděl Ham. „Pokud tady rovnou neumrzne.“

I když oba chlapci pocházeli z Edinburghu, většinu roku trávili ve Stonyhurst, internátní škole v Lancashiru vedené jezuitskými kněžími. Měli už tam dávno být, kdyby se během divoké prosincové bouřky nezhroutila střecha jižního křídla a nevyžadovala opravy, kvůli kterým se jim prodloužily vánoční prázdniny.

„Tak se hýbej,“ navrhl Artie, „To tě zahřeje. A měj oči na stopkách.“

„Na stopkách? A proč jako?“

„Takže rozhodně kvůli duchům. Kdyby se nám podařilo zahlédnout ducha, tak bychom měli důkaz, že něco potom je, ne?“

Ham se otřásl. „Poslouchej, jestli narazíme na ducha, můžeš se ho zeptat na všechno, co tě trápí ohledně dění na druhém břehu, co tam mají na svačinu a podobně. Co se mě týče – já poběžím pryč stejně rychle jako zajíc s ocasem v plamenech.“

„Přece bys mě nenechal samotného s duchem, nebo jo?“

„Ale jo,“ odpověděl Ham příkře. „To není to samé, jako když jsem ti pomohl v té rvačce s pouličními prodáváči. Pochybuju, že bys mohl praštit ducha.“

„No, to, že jim nemůžeme ublížit, ale logicky znamená, že oni nám taky neublíží.“

„To nemá s logikou nic společného,“ prohlásil pevně Ham. „Lidi před duchy utíkají už po celá staletí a já tuhle tradici rozhodně přerušovat nehodlám.“

Artie si podrážděně odfrkl a pokračoval v chůzi.

Ham chvíli váhal a potom se vydal za ním. „Samozřejmě by to bylo úplně něco jiného, kdyby šlo o hodně malého ducha, třeba jako ten mrňavý teriér, co umřel minulý týden.“

„Cože – to myslíš Greyfriarského Bobbyho?“ zeptal se Artie. „Toho psa, který tady spával?“

Malinký teriér byl známý po celém Edinburghu a o jeho nedávném odchodu psaly všechny noviny.

„Přesně tak,“ přikývl Ham. „Za posledních čtrnáct let se nehnul od hrobu svého páníčka. Třeba tady jeho duch ještě pořád straší.“ Rozhlédl se kolem, jako by čekal, že duch malého pejska vyletí rovnou ze země.

„Nemyslíš spíš, že když mu jeho páníček tak moc chyběl, tak spěchal za ním do nebe, než aby se dál poflakoval tady kolem?“ namítl Artie.

V tom okamžiku Ham stiskl jeho paži. Artie viděl, jak se oči jeho kamaráda rozšiřují děsem, a když pohlédl na místo, kam směřoval Hamův pohled, i jeho tep zrychlil.

Skrz mlžnou clonu sotva rozeznal postavu pod holými větvemi hlohu, které připomínaly kosti. Popadl Hama za rameno a strhl ho za nejbližší náhrobek. Tam se přikrčili, s hlavami vystrčenými jen tak, aby viděli přes vršek kamene.

Duch zahalený v šedé kapuci a plášti se pomalu vznášel hřbitovem. Ve stínu kapuce nebylo vidět žádný obličej, ale dvě bledé hubené ruce pevně svírající plášť vzbudily v Artiem dojem, že se jednalo o přízrak ženy. Občas se zastavil u nějakého hrobu a pak zase pokračoval dál hřbitovem.

„To je Šedá dáma!“ procedil skrz zuby Ham. „Říká se, že umřela před sto lety, když se dozvěděla, že muže, kterého milovala, zabili v boji. Teď bloumá po hřbitovech v Edinburghu a hledá jeho hrob.“

Zatímco se zahalená postava přibližovala, oba chlapci se přikrčili za náhrobkem. Sami se snažili být nehybní jako kámen, zadržovali dech a počítali každou vteřinu, dokud je ta přízračná cizinka neminula. Artie se nakonec odhodlal na ni letmo podívat a viděl, jak pomalu mizí v mlze. Zase se postavil.

„Tak pojd', budeme ji sledovat.“

Ham váhal. „Nechej ji jít! Vždyť o ní nic nevíme. Klidně to může být démon skrývající se v kápi.“

„No tak!“ naléhal Artie. „Přece ji nechceme ztratit.“

Ještě když mluvil, přehnala se přes ně další vlna mlhy a Šedá dáma zmizela ve tmě. Artie namáhal oči,



až ho bolely, ale nikde si nevšiml ani stopy po přízračné bytosti.

Obrátil se na Hama a viděl, jak jeho kamarád ujídá z rybízového koláče.

„Odkud máš ten koláč?“ chtěl vědět.

„Vždycky nosím u sebe v kapse koláč.“ Ham si otřepal drobky ze svého límce. „Však víš, pro případ nouze.“

„Nouze?“ zopakoval Artie. „Já myslel, žeš říkal, že koláče jíš, když se nudíš. To ti tahle situace nepřípadá dostatečně zajímavá?“

„Taky jím, když se bojím,“ řekl Ham, „a zrovna teď mám vážně strach.“

„Hame, začínám mít podezření, že ať už jsi v jakékoli náladě, nutí tě to k tomu, aby sis dal koláč,“ poznamenal Artie mrzutě. Vyškubl koláč kamarádovi z ruky a vyhodil ho pryč.

Ham ho smutně sledoval, jak se kutálí po mokré zemi do stínu pod velkým mramorovým andělem.

„Řekl bych, že tohle už je trochu přes čáru,“ protestoval, „brát člověku jeho koláč.“

„Hame, jeden z důvodů, proč jsem tě přibral do tohoto dobrodružství, je ten, aby ses zbavil svého koláčového zlovyku.“

„Stejně pořád nechápu, proč jsi sem chtěl jít,“ pronesl Ham nešťastně. „Co přesně hledáš?“

Artie nejistě zašoupal nohama na zvlhlé zemi



a potom řekl: „Znáš toho divného chlápka Benjamina Warrena?“

„Toho studenta medicíny, kterého tvoje matka přijala jako nájemníka? Nemyslím, že bych si na něm někdy všiml něčeho podezřelého.“

„Tys ho nepozoroval tak jako já,“ řekl Artie vážně, „plíží se z domu sem a tam, v jakoukoli hodinu, ať už je noc, nebo den, pořád se chová tak, jako by něco skrýval. Dneska ráno jsem v chodbě viděl viset jeho kabát. A...“ dodal dramaticky, „něco mu čouhalo z kapsy.“

Ham zalapal po dechu. „A co to bylo? Dýka? Pistole?“

„Byl to kousek papíru,“ odpověděl Artie.

„Ach.“ Hamovi zklamaně poklesla ramena.

„Vytáhl jsem ho, podíval se na něj a potom jsem ho dal zase zpátky, aby nic nepoznal.“ Artie se naklonil blíž ke svému kamarádovi a dodal tichým hlasem: „Byl to seznam hřbitovů celého Edinburghu a Greyfriars na něm byl jako první. Když teda tvrdíš, že je nevinný, proč by si sepisoval seznam hřbitovů?“

„No tak ho zajímají hřbitovy,“ řekl Ham a pokrčil rameny. „Na tom není nic divného. Můj strýček Tully se kdysi toulal Edinburghem a obcházel všechny veřejné sochy. S některými dokonce mluvil. Jeho nejoblíbenější byla socha Karla II. na náměstí Parlamentu, protože –“

„Tohle není vhodné místo ani čas na to, abys blábolil o svém strýčkovi nebo o Karlovi II.,“ přerušil ho příkře Artie. „Jsem si docela jistý, že Warren nemá dobré úmysly a že to má nějakou spojitost se hřbitovem. A teď už poběž!“

Vydal se mlhou, s Hamem váhavě klopýtající za ním.

HAAAUUUUUUUUUU!

Zničehonic se odněkud z dálky ozvalo děsivé zavytí. Zavibrovalo mrazivým vzduchem jako výkřik nelidského smutku.

Oba chlapci na místě ztuhli.

„Co to bylo?“ Ham se zachvěl, jeho obličej pobledl. „Vlk?“

Artie cítil, jak mu v žilách tuhne krev. „Ve Skotsku už dávno žádní vlci nejsou.“

„Tak to musela být nějaká příšera.“ Hamův hlas přskočil strachem. „Už toho mám dost, Artie. Mízm odsud. Hned teď.“ Vykročil směrem, kterým doufal, že se nachází vstupní brána.

Artie ani nepomyslel na to, že by se s ním dohadoval.

„Je to tamhle,“ řekl, vyrazil za kamarádem a štouchl do něj loktem, aby ho navedl správným směrem.

„Fakt bych si přál, abys ten koláč nezhodil,“ povzdechl si Ham. „Teď by se mi trocha povzbuzení hodila.“

Sotva ta slova dořekl, zakopl o malý náhrobní kámen a přistál obličejem rovnou na zemi.

„Hame, jsi v pořádku?“ vykřikl Artie a klekl si vedle kamaráda.

Ham nepromluvil. Jeho oči byly upřené na blátivý kus půdy hned pod špičkou jeho nosu. Pomalu se opřel na rukou.

„Artie, podívej se na to. Koukej!“

Artie se naklonil dopředu a zaostřil na stopy v bahnitě zemi. „Vypadá to, jako by tudy prošlo nějaké zvíře,“ zalapal po dechu.

„Myslíš, že...“ Ham se vytáhl na nohy a nervózně se rozhlédl kolem. „Myslíš, že to byl duch Greyfriarského Bobbyho?“

Artie nevěřicně zavrtěl hlavou. „Žádný teriér za sebou nenechává takové stopy,“ řekl bez dechu. „Tohle jsou otisky obrovského psiska!“



SETKÁNÍ V MLZE

Zdalo se, že na hřbitově ještě víc přituhlo. Ve vzduchu bylo cítit nebezpečí, jako by plynoucí mlha mohla chlapce sevřít a uvěznit je na místě. Artie a Ham se chvěli a ostražitě se rozhlíželi kolem sebe.

„Obrovské psisko,“ zopakoval Ham třesoucím se hlasem. „Nevzpomínám si na to, že by Šedá dáma měla psa, ale možná je to tak.“

„Duch psa by za sebou těžko nechával stopy,“ řekl Artie a co nejvíc se snažil, aby nezněl vystrašeně. „Muselo to být něco hmotného, aby to tak bylo.“

„To mě moc neuklidňuje.“ Ham shlížel dolů na obrovské otisky tlap. „Cokoli tohle udělalo, musela to být příšera.“

„Řekl bych, že to vytí, co jsme slyšeli, patřilo té samé potvoře.“

„To mě neuklidňuje už vůbec,“ polkl Ham knedlík v krku. „Znělo to hodně hladově.“

Pomalou couvali pryč od otisků tlap a nervózně propichovali pohledy mlhu v očekávání, že na ně každou chvíli vyskočí slintající netvor.

„Kterým směrem je brána?“ zeptal se úzkostlivě Ham. „Jsem celý popletený.“

Artie si sám nebyl vůbec jistý, ale byl odhodlaný, že se chopí pozice velitele.

„Tudy,“ řekl a vydal se štěrkovou cestičkou po jejich pravé straně.

Zatímco ostrážitě kráčeli tmou, každický, sotva postřehnutelný zvuk je děsil – šepot větru, skřípění větví. Pokaždé když se mlha natáhla jejich směrem, strnuli v chůzi, napůl očekávali, že z ní vyskočí příšera.

Teď se před nimi nejasně rýsoval veliký temný stín.

„Co je to?“ dumal Ham ostrážitě. „Řekl bych, že hrobka plná kostlivců...“

„Ne, ne,“ odpověděl Artie s velkou úlevou, „je to kostel.“ Greyfriarský kostel, tichý a neosvětlený, ve tmě vypadal černě jako obsidián, ale pohled na něho byl svým způsobem povzbuzující. Oba chlapci si k němu pospíšili a přitiskli dlaně na vlhkou kamennou zeď, jako když se přeživší ztroskotání lodi úpěnlivě drží skalnatého pobřeží.

„Možná bychom mohli jít dovnitř a do rána se tam schovat,“ zašeptal Ham. „Myslím, že duchové a příšery do kostela nemůžou.“

„Je na noc zamčený,“ řekl Artie. Zrovna v ten moment jeho uši zaslechly nový zvuk. „Pšt!“ syknul.

Někde mezi náhrobky zahalenými v mlze mluvili dva muži. Nejdřív nebylo možné rozpoznat tlumená slova prvního z nich, ale jeho tón naznačoval nespokojenost.

Hlas druhého muže byl jasný a rázný. „K čertu s tebou, hledej dál!“ vyhrkl. „Svůj podíl dostaneš, až to najdeme.“

„Ano, pane,“ zaslechli zabručet toho prvního muže.

Ham se přitiskl ke kamenné zdi, jako by se snažil dostat dovnitř kostela silou vůle. „Artie, to musí být piráti nebo hrdlořezi nebo něco takového,“ vydechl. „Žádný slušný člověk by v tuhle hodinu na hřbitově nic nepohledával.“

„Myslíš kromě nás,“ pošeptal mu Artie a nastražil uši, aby líp slyšel. „Aspoň zní jako lidi.“

Přesně v tu chvíli zaslechli hluboké nestvůrné zavřčení, které mohlo vycházet jenom z hrdla nějakého obrovského zvířete.

„To psisko!“ zajíkal se Artie.

Znělo to příliš blízko.

„Propána, pojďme odsud pryč!“ prosil Ham.

Artie se nenechal přemlouvat. Objevení kostela mu oživilo představu o tom, kde se nacházejí. Popadl Hama za rukáv a táhl ho pěšinou po jejich levé ruce. Jakmile se před nimi zjevila brána, rozběhli se k ní. Prorazili si jí cestu a nechali ji za sebou houpat, zatímco vyvrávorali ven do ulice.

Tlukot jejich srdcí se utišil, když jim hřbitov zmizel z dohledu. Z otevřeného okna blízké krčmy vycházel uklidňující pach vařeného zelí a zvuk opilého zpěvu. Jakkoli vulgární ti zpěváci byli, aspoň byli živí.

Chlapci s úlevnými výdechy opustili Staré Město a mířili dál do jižní části, kde oba bydleli. V ulicích bylo ticho, které jen občas přerušily kočáry nebo povozy rachotící po cestě. Plynové lampy v oknech domů, které míjeli, působily tak povzbudivě jako svíčky na vánočním stromku.

Artieho nálada se zlepšila. „No, Hame, tohle dobrodružství jsme přežili. A nejen že jsme viděli podivného ducha, taky jsme zaslechli zločince v akci, což potvrzuje moje podezření ohledně Warrena,“

„Zněl některý z těch mužů jako váš nájemník?“

„Ne, to ani ne...“

„Tak jak víme, že s tím má něco společného?“

„A jak víme, že nemá? Tím, že navštívíme jeden hřbitov z Warrenova seznamu, nic nedokážeme. Dalším místem byl hřbitov Grange. Zítra tam zajdeme a budeme hledat další stopy.“